

Erään basset pennun tarina

Huhtikuussa 2002 syntyi olohuoneemme nurkkaan pentulaatikkoon 7 pientä, enemmän ja vähemmän kirjavaa basset vauvaa. Vauvat varttuivat nopeasti emon hyvässä hoidossa. Mamma leikkasi kynsiä ja vaihtoi aluspapereita. Lapset läpysyttivät pentuja ja makasivat pentulaatikossa. Vauvat opetelivat syömään kiinteää ruokaa ja ulkoilmaankin käytiin tutustumassa pienissä erissä. Näin alkoi tarinamme bassetin elämän taival, niin kuin monen muunkin, tässä suuressa pahassa maailmassa.

Mammalla oli jo muutama varaus pennuista ennen syntymää ja kaikki halukkaat saivatkin haluamansa. Muutamalle etsittiin koti lehti-ilmoitusten perusteella. Valokuvia otettiin ja lähetettiin postissa ja netissä ympäriinsä. Pentuja käytiin katsomassa ja jokainen perhe varasi oman näköisensä pennun. Pennut rekisteröitiin ja tatuoitiin, yhdelle veljelle laitettiin oikein mikrosiru, koska hänestä oli kuulemma tulossa maailmanmatkaaja. Mamma käytti kaikki pennut eläinlääkärintarkistuksessa, varmistaakseen kaikkien olevan terveitä. Ulospäin kaikki ainakin näytti olevan ok. Terveen paperithan sieltä tuli kaikille. Yhdelle veljistä tuli maininta hieman heikosta alaleuvasta, mutta sekin saattaisi vielä korjaantua hampaiden vaihdon yhteydessä. Hyvä näin, mamma ajatteli.

Osa pennuista haettiin heti niiden täytettyä 7 viikkoa, osa vähän myöhemmin. Mamma, mahapystyssä, pappa ja lapset tekivät myös kesäloma/virkistys retken pohjois-suomeen ja veivät yhden pennuista mennessään sinne. Perheen palattua lomalta oli vielä yksi pennuista jäljellä, hän on tarinamme lup-

pakorva. Hän oli ollut mummulassa hoidossa matkan ajan. Tämä yksilö ei ollut mitenkään "pahnan pohjimmainen", vaikka viimeiseksi olikin jäänyt. Häntä näet odotti luksusluokan kuljetus; ilmastoidussa, suuren omakotitalon hintaisessa, nahkasisusteisessa autossa. Oma pajukori, jumbo pehmusteella, sekä erillinen autonkuljettaja olivat omiaan nostamaan tunnelmaa.

Mamma istutti tulevan, silminnähden onnellisen, bassetin omistajan keittiön pöydän ääreen. Mamma kävi läpi kaikki pennun hoitamiseen liittyvät asiat; ruokkimisineen, sisäsiistiksi opettamisineen, kylvettämisineen kaikkineen. Mamma kertoi kaikenlaisista mahdollisista vioista ja sairauksista, mitä maapöällään kantaa. Hän muistutti vielä leikkisästi lopuksi, että koira saattaa saada 9-vuotiaana sydänvian ja kuolla siihen. Kaiken tämän jälkeen mamma katsoi tiukasti pöydän toisella puolella istuvaa nuorukaista ja kysyi oliko hän nyt valmis uhraamaan kaiken vapaa-aikansa pennulle ja tämän tarpeille. Nuorukainen vastasi myöntävästi ja samalla tokaisi: jos "menojalka alkaa vipattaa", niin isä ja äiti ottavat pennun hoitoon, meillä on ollut ennenkin basset. Hienoa, ajatteli mamma, tässä tuli taas todistettua, että kyllä nykyajan nuorissa on tulevaisuus. Kaikki oli niin viimeisen päälle valmiiksi ajateltu ja laitettu.

Mammalla oli kauppasopimus liitteineen valmiiksi kirjoitettuna, nimikirjoitukset alle ja rahat pöytään. No huh-huh, ajatteli mamma, kun autonkuljettaja kaivoi pörssistään sellaisen euromääräisen setelin, jonka mamma oli nähnyt vain kuvissa. Maalla, missä mamma asuu, ei kaikki kaupat suostu edes ottamaan niin isoa seteliä kassalla vastaan, väären-

nösten pelossa. Mamma otti setelin, kiitti kauniisti ja kertoi myös mahdollisuudesta ostaa pennulle mukaan iso säkillinen samaa ruokaa, jota pentu oli tottunut syömään. Mamma oli antanut mukaan 3 kg säkin ruokaa ja pennulle ostettiin vielä lisäksi 15 kg samaista ruokaa. Kyllä siinä on alkutai-paleelle tarpeeksi evästä, tuumi mamma. Ei muuta kuin kupit, hihnat, puruluut, kynsisakset ja lelut, sekä kaikki pennun paperit kassiin. Pentu koriin auton takapenkille, uusi omistaja vierelle ja matka kohti uutta kotia alkoi.

Mamma soitteli tapansa mukaan muutaman päivän kuluttua pentujen uusiin koteihin. Osalle oli ero sisaruksista ottanut kovemmalta kuin toisille. Kaikilla tuntui kaikki olevan kuitenkin hienosti ja hyvin. Niin myös tarinamme pennulla, jota erityisen rauhalliseksi ja viisaaksi vielä keuhuttiin. Osasi kuulemma heti kerjätä jääkaapin oven takana jne.

3 kk:n ikäisenä mamma soitteli ja muistutti ensimmäisistä rokotuksista. Osa oli jo käynyt rokotuksilla ja loputkin olivat jo ajan varanneet. Vastuuntuntoista väkeä, mamma mietti. Sama oli tulos 4 kk:n ikäisenä. Kaikilla kaikki hyvin. Vallan erinomaista, tuumi mamma. Yleensä on aina joku samanlainen tohistaja, kuin mamma, että jotain unohtuu, mutta ei näköjään tässä pentueessa.

Osa pentujen ostajista pitää aktiivisemmin yhteyttä, kuin toinen ja näin se on ollut jo vuosi kausia. Toisille annetaan lisäohjeita pissaamisen rajoittamisessa, toisille ruoan määrässä ja kolmansille sopivista leikkikavereista. Tarinamme pennulle ei lisäohjeita tarvinnut antaa, koska sieltä ei mitään yhteydenottoa kuulunut. Mamma ajatteli kaiken olevan hienosti ja hyvin, ja olihan perheellä ollut ennenkin basset; kyllä he hyvin pärjäävät. Mamman ajatusmaailmaan kuuluu vähän joka suhteessa määrätynlainen vapaaehtoisuus. Hän ei koskaan myy pentujaan väkisin, halukkuus pitää tulla ostajalta itseltään. Mamma tarjoaa mahdollisuuden pitää hyvinkin tiivistä yhteyttä ja on valmis tekemään pentujensa eteen vaikka pieniä ihmeitä, mutta jollei ostajalla ole halukkuutta tähän ei mamma myöskään itseään väkisin tyrkytä.

Kuulumisia vaihdeltiin ja painoja vertailtiin, korvien pituutta-kin oli joku mittailut ja kyseli olivatko mitat kaikilla suurin piirtein samat. Mamman täytyi kyllä tunnustaa, ettei hänellä ollut antaa noin 6 kk ikäisen basset pennun standardinmukaista korvien pituusmittaa. Josko sellainen eteen sattuisi tulemaan, se varmaan eteenpäin saatettaisiin.

OLI PIMEÄ JOULUKUINEN ILTAPÄIVÄ.....

Mamma oli käymässä katsomassa pitkstä aikaa erästä sijoitusnarttuaan. Kännykkä rävähti soimaan Freemanin ajetaan me tandemilla biisiä. Tuntematon numero soittaa..... Kukahan se tämä on, tuumi mamma. Hän vastasi vähän virallisemmin, kuin "juu hei vaan!!!!". Soittaja esitteli itsensä ja sanoi tittelikseen eläinsuojeluvalvoja. Glup, mitäs tämä nyt on, pelästyi mamma. Eläinsuojeluvalvoja halusi tietää kaiken mahdollisen bassetista ja mamma kertoi juurta jaksan kaiken, minkä nyt katsoi olevan aiheellista. Seuraavaksi valvoja kertoi hänen hallussaan olevasta n. 8 kk ikäisestä bassetista, joka kuulemma muistutti mäyräkoiraa. Mamma kysyi oliko koira mahdollisesti hänen kasvattama, johon vastaus oli KYLLÄ. Eihän se ollut millään mahdollista, kyllä ne olivat puhdasrotuisia pentuja selitti mamma. Aivan, mutta kun tämä ei muistuta bassetia muuta kuin pitkistä korvistaan, totesi valvoja. Kuinka niin ei muistuta, kyllä siinä oli löysää nahkaa ja näköä, kun se haettiin, puolusteli mamma. Veljet ainakin ovat komeita painavatkin jo siinä 20-24 kg. Siinäpä se, kun tämä painaa 5 kg, totesi eläinsuojeluvalvoja. 5 kg, ei ole mahdollista, sen se on painanut jo minulta lähtiessään, yritti mamma sopertaa. Onneksi kaikki puhelun kuulijat istuivat, ettei kukaan pudonnut persuksilleen.

Otetaanpa nyt uusiksi aivan alusta pyysi mamma.

Taloyhtiössä, jossa pentu asusteli, olivat asukkaat alkaneet ihmetellä ummehtunutta hajua. Varmaankin putkistossa jotain vikaa. Loppujen lopuksi hajun huomattiin kuitenkin tulevan erästä asunnosta. Ketään ei ollut kotona, eikä ollutkaan ollut hetkeen aikaan. Poliisit hakivat eläinsuojeluvalvojan kanssa nälkiintyneen pennun pois asunnosta. Eläinsuojeluvalvoja joutuu työssään näkemään kaikenlaista ja ei aivan pienestä enää pillastu, mutta kyllä oli itku päässyt, näky oli ollut niin kauhea.

Pennun korvat olivat karvattomat, sehän oli joutunut kävelemään jätöksensä päällä ja bassetin korvathan laahaavat tuon ikäisenä maata. Pentu oli niin kuivunut, ettei eläinlääkäri pysynyt ottamaan siitä edes verikoetta ennen kuin sitä oli nesteytetty. Kynnet olivat kasvaneet kiinni anturoihin ja elinaikaa oli jäljellä ehkä muutamasta tunnista kokonaiseen päivään. Eläinlääkäri antoi antibiootti pistoksen ja nesteitä lisää, tämän jälkeen ei auttaisi muuta kuin toivoa parasta ja pelätä pahinta. Pentu oli monta päivää todella voimaton, ymmärtäähän sen.

Eläinsuojeluvalvojan asiantuntevassa huomassa se kuitenkin virkistyi, alkoi syömään ja kaikkien ihmetykseksi nousi jaloilleen. Verikokeita otettiin lisää ja ruoka määrää lisättiin pikkuhiljaa. Luppakorva reipastui silmissä.

Pentua asunnosta pois haettaessa olivat poliisit todenneet asian menevän parhaiten varmaankin rikkeenä ja sakoilla. Tähän oli kuitenkin valvoja todennut, että kyllä tällaisen teon tehnyt ihminen pitää saattaa edesvastuuseen tekemisistään. Eläinlääkäriltä saatu lausunto pennun todella surkeasta tilasta tuki myös tätä näkemystä. Niinpä juttu jatkoikin matkaa syyttäjälle. Tällä reissullaan se on vieläkin.

Mamma on päässyt seuraamaan luppakorvan tilaa hyvin tiiviisti. Kiitos eläinsuojeluvalvojan pitkän pinnan ja ymmärryksen. Mamma on soitellut ja mailaillut melkein viikoittain luppakorvan tilasta, joka paranee kohisten.

Luppakorva painoi uudenvuoden tienoilla jo 12 kg ja käyttäytyy kuin mikä tahansa pieni pentu. Se haukkuu sohvan vieressä ja kerjää huomiota. Luppakorva tyhjentää omiin nimiinsä astianpesukoneesta likaiset astiat olohuoneen matolle. Haukkua reksuttaa pihassa, tulee ulkoa sisälle asioilleen ja käyttäytyy juuri niin umpiluupäisesti, kuin vain nuori basset voi.

Mamman kyselyä eläinsuojeluvalvojalta mahdollisuutta hakea pois hänen vaivoinaan olevaa pentua totesi valvoja siihen, että ei käy. Luppakorva on kuulemma niin mukava luonteinen ja luottavainen, (ilmeisestikään pentua ei oltu sentään hakattu se oli VAIN jätetty heitteille, ilman ruokaa ja vettä jne), että joko hän pitää sen itse tai antaa sitten sellaiseen perheeseen, jossa on jo ennestään basset. Ehtona on kuitenkin mahdollisimman hyvä ja yhteistyökykyinen koti, sillä pennun kasvua pitää nyt seurata tiukassa eläinlääkärin valvonnassa. Kaikkien hämmästykseksi tällainen koti löytyi hyvin äkkiä. Tätä juttua kirjoitettaessa pentu on parhaillaan "koe käytössä" uudessa kodissaan, tutustumassa perheessä ennestään olevaan vanhaan basset herraan. Uusi perhe on ollut yhteydessä mammaankin ja vaikuttaa todella mukavalta.

MITÄ ME TÄSTÄ OPIMME JA IKÄ OLII NS. VILLAKOIRAN YDIN.

- Moni kakku päältä kaunis.
- Minkälaisiin pennunostajiin voi enää luottaa.
- Ovatko kaikki nuoret yhtä vastuuntunnotomia.
- Onko viimeisillä senteillään tai mahdollisesti pienillä erillä, osamaksulla ostamaan tuleva asiakas, otollisempi kuin viimeisen päälle kultakäytyihin puettu, merkkivaatteissa kulkeva snobi.
- Pitäisikö kasvattajien pitää enemmän yhtä ja jutella keskenään, sillä ilmeni että eläinräkkäys tapauksen edellinen bassetkin oli pidetty huonosti ja kasvattaja oli hakenut sen pois.
- Pitääkö nykyään pennun ostajalta ottaa sormenjäljet ja tarkistaa mahdollinen rikosrekisteri ennakolta.
- Voiko ihmisen sanaan tänä päivänä enää luottaa.
- Jos elämäntilanteet muuttuvat, miksi viattomien luontokappaleiden pitää kärsiä.
- Kuinka voi olla ylivoimaista tarttua puhelimeen ja soittaa, ettei halua tai pysty pitämään pentua, vaan antaa sen riutua melkein hengiltä.
- Niin moni kysymys askarruttaa ja vaivaa mieltäni, etten tahdo saada edes nukutuksi. Ja kaikki tämä vain siksi, että ajattelin, minulle niin tunnetulla tavalla; kaikki on varmaankin hienosti ja hyvin.

Voin vain taata, että tämän tapauksen jälkeen en pidä enää mitään itsestäni selvytenä, en ehkä enää koskaan luota ihmisiin kuten ennen. Olen monesti saanut laittaa elämässäni asioita uuteen arvojärjestykseen; lapsuuteni elinolojen juoksi, omista ihmissuhteistani, lasteni vammaisuuksien takia ja nyt myös rakkaan harrastuksen parissa. On se outoa huomata olevansa vielä aivan lähtöruudussa näiden asioiden kanssa, vaikka tämä koirahullutus on omalla kohdallani tullut minulle verenperintönä äidiltäni.

Äitini kasvatti koiria jo ennen kuin minä synnyin. Olen tässä melkein 30-vuotisen elämäni aikana nähnyt melkoisen määrän erilaisia tossunkuluttajia, joista on tullut erilaisia ja erikoisia koiranomistajia. Koskaan ennen en ole vastaavanlaiseen tapaukseen törmännyt ja täytyy todella toivoa, että en koskaan enää joudu törmäämäänkään, sillä silloin en ehkä mene enää itsestäni takuuseen, mitä teen.

Täytyy vain todeta isäpuoli vainaani sanoin; se mikä ei tapa, se opettaa elämässä eteenpäin.....
Vihamiestä en silti tuosta rouvasta itselleni tahtoisi.....

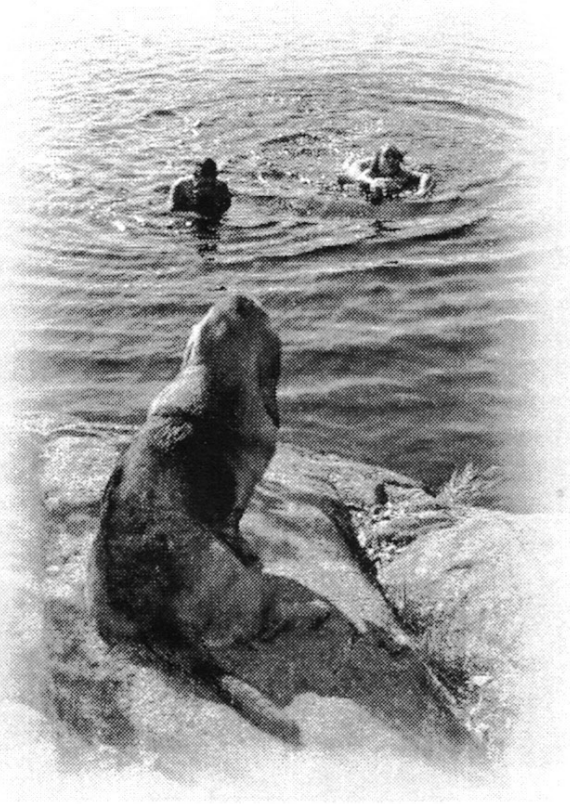
Tämä tarina on tosi ja sen voit tarkistaa mamma-öhkömönkijältä, yhteystiedot toisaalla tässä lehdessä.

Sometimes the best love is dog love...

Jatkoa BB:ssa 1/2003 kerrottuun tarinaan Hylätyn bassetinpennun tarina jatkuu...

Heitteillejätetty bassetpoika Öhkömönkijän Kummajainen eli "Ressu" tai "Ressu Redford" on saanut oman kodin. Se kävi kevättalven aikana kahdessa perheessä koeajalla, mutta palautettiin molemmilla kerroilla takaisin Kotkan Seudun eläinsuojeluyhdistyksen puheenjohtajan Marju Honkasen hoitoon.

Pääsiäisenä Ressu muutti Pyyslammelle. Pienten alkuvaikeuksien jälkeen se on sopeutunut hyvin talon tavoille ja elää nyt onnellista elämää yhdessä kymmenen koirakaverinsa kanssa. Ressu on ollut täysin terve. Sen paino on noussut pääsiäisestä kokonaista viisi kiloa ja on tällä hetkellä noin 25 kiloa. Näyttäisi siltä, että lapsuusajan tragedia ei ole jättänyt siihen fyysisiä vaurioita. Se syö ja juo normaaliin tapaan, ei hotki eikä juo hysteerisesti vettä. Ainoastaan kissanruokakupin se tyhjentää omia aikojaan pöydältä kun silmä välttää.

Myös Ressun luonne on uskomaton: se luottaa kaikesta huolimatta ihmisiin ja on hyvin leimautunut emäntäänsä. Se on mukava kaveri, toki joskus hermostuttava ja hankala, mutta pääasiassa mainio pieni basset. Se pysyy pihapiirissä ja kulkee metsälenkeillä tiiviisti kannoilla, nukkuu vieressäni,

Basset Bulletin 3/2003

tulee mukaan uimareissuille rantaan ja navettaan lampaita ja kanoja hoitamaan.. Sillä on omat kotkotuksensa, mutta niinhän meillä kaikilla. Ressu on aika äänekäs (ja ääni on vielä kimi räikkösmäinen) ja energinen (= tekee hieman tuhojaan) ja sisäsiisteyden kanssa ollaan kultaisella keskitiellä. Näihin asioihin olen onneksi kaksikymmenvuotisen bassettien taloudenhoitajan urani aikana tottunut.

Ressu on siis tasapainoinen ja terve, mutta pienoinen identiteetikriisi sillä on: se kuvittelee olevansa saksanpaimenkoira. Ressu leikkii ja peuhaa muiden rotutoveriensa kanssa, mutta sen ehdoton ihailunkohde on kahdeksanvuotias saksanpaimenkoiramme Laura. Laura on välillä hieman kiusaantunut Ressun ylitsevuotavista suosionosoituksista, mutta kestää ne kohteliaan pidättyväisesti. On hauska katsella kun tuo tukeva, lyhytsääriäinen nuorukainen ja uljas Lauramme vartioivat pihaa. Ressulla on naamallaan ilme: tässä me komeat schäferit tulemme, varokaa...

Lämmin kiitos Marju Honkaselle Ressun kärsivällisestä, uhrautuvasta ja asiantuntevasta hoidosta. Ilman Marjua Ressu ei olisi pelastunut elämälle.

Syysterveisin

Ressu
ja muu Pyyslammien väki

ps.

Eläinsuojeluyhdistykset tekevät äärimmäisen arvokasta työtä. Kannattaa liittyä jäseneksi!

Kotkan eläinsuojeluyhdistyksen kotisivut löytyvät osoitteesta <http://kotisivu.mtv3.fi/kesy/>

Ressun ex-omistaja tuomittiin 11.9.2003 Kotkan käräjäoikeudessa eläinsuojelurikoksesta 30 päivän ehdolliseen vankeusrangaistukseen sekä viiden (5) vuoden eläintenpitokieltoon.